

عنوان مقاله:

ملازمه بین اذن و عدم ضمان

محل انتشار:

فصلنامه جستارهای فقهی و اصولی، دوره 5، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

رضا پورصدقی - دانش پژوه مرکز فقهی ائمه اطهار(ع) و دانش آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه پردیس فارابی قم

محمد علی راغبی - استادیار فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

وجود یا عدم وجود اذن در عقود و ایقاعات، قراردادهای و به طور کلی همه رفتارها و اعمال حقوقی و به دنبال آن روابط عرفی و اجتماعی انسان ها، یکی از عناصر مهم و حیاتی بشر به شمار می رود؛ به عنوان نمونه، در مباحث مربوط به ضمان که در مسائل گوناگونی گسترده است، نقش و تاثیر اذن مورد توجه است. مسئله ملازمه بین اذن و اباحه با عدم ضمان از مسائل نوپدید نیست و فقیهان بسیاری از گذشته تا عصر حاضر نه تنها طرفدار ملازمه بین این دو حکم می باشند، بلکه برخی ادعای ضروری و بدیهی بودن آن نیز از عبارات آن ها فهمیده می شود، ولی در دوره معاصر نظریه مخالف بیشتر مورد توجه قرار گرفته؛ چنان که حتی ممکن است بدیهی به نظر برسد. با بررسی ایراداتی که از سوی منتقدان این قاعده مطرح شده، می توان به این نتیجه رسید: اگر این ملازمه به صورت کلی در همه موارد وجود اذن مطرح شود، درست نیست، ولی در مواردی که اباحه تکلیفی نسبت به عمل به عنوان اولیه وجود دارد و مشروط به ضمان نشده است و از طرف دیگر شخص دارای قصور یا تقصیری نیست، می توان این ملازمه را ادعا و اثبات کرد.

کلمات کلیدی:

اباحه، اباحه تصرف، اذن، مسولیت مدنی، ضمان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/969920>

